

לחוד להפר את הנדר, כי היא זקוקה להפרת שניהם יחד.

מתניתין:

נערה המאורסה שנדרה נדר —

אביה ובעלה מפירין נדריה בשותפות, ואין האחד יכול להפר בלא השני.

הפר האב ולא הפר הבעל, או הפר הבעל ולא הפר האב, אינו מופר הנדר, עד שיפרו שניהם.

ואין צריך לומר, שאם קיים אחד מהן את הנדר, שלא תועיל הפרת השני, משום שצריך ששניהם יפרו את נדרה כאחד.

גמרא:

והוינן בה: מדוע הוצרך התנא לשנות בסוף המשנה שאם הפר האב לבד או הבעל לבד, אין הנדר מופר?

והלא היינו רישא [זה שנה כבר התנא ברישא], שאביה ובעלה מפירין נדריה. ומובן מאליו שלא תועיל הפרת האב או הבעל לחוד.

וקמו כל נדריה וכל אסר אשר אסרה על נפשה יקום.

ואם הפר יפר אותם אישה ביום שמעו, כל מוצא שפתייה לנדריה ולאסר נפשה לא יקום. אישה הפרם, וה' יסלח לה.

כל נדר וכל שבועת איסר לענות נפש, אישה יקימנו, ואישה יפרנו.

פסוקים אלו אמורים לגבי אשה נשואה או מאורסת [שנתקדשה ועדיין לא נישאה], שנדרה נדרי עינוי נפש או נדרים שענינם הוא דברים שבינה לבין הבעל, שיכול הבעל להפר נדריה ביום שמעו.

ואם שתק ביום שמעו, או שקיים בפירוש את נדרה, הרי הנדר מקיים, ושוב אין אפשרות בידי הבעל להפר את הנדר.

הבעל מפר לבדו את נדרי אשתו הנשואה לו. אבל הארוס אינו יכול להפר לבדו את נדרי ארוסתו.

אלא, אם ארוסתו היא נערה, שהיא עדיין ברשות אביה לענין הפרת נדרים עד הנישואין, אזי יכול הארוס להפר את הנדר בשותפות עם האב, שגם הוא צריך להפר את נדרה.

אך אין אפשרות לא לאב לחוד ולא לארוס

הוא להפר את כל נדריה. אבל זכות הבעל היא משום שאשה הנודרת, על דעת בעלה היא נודרת, ומשום כך אמרה תורה שיכול הבעל להפר את נדרה כאשר אין דעתו מסכמת עם הנדר. ולכן זכות הבעל להפר היא רק בנדרי עינוי נפש או נדרים שבינו לבינה, מאחר ורק בנדרים אלו נודרת האשה על דעתו. [עפ"י בד

ובירושלמי, על כרחך ששיטת הבבלי חלוקה בזה על הירושלמי.

ויתכן להסביר את החילוק בין אב לבעל, לפי מה שכתב באור שמח (פי"ג מהל' נדרים הלכה ט') ששונה זכות האב בהפרת נדרי בתו מזכות הבעל בהפרת נדרי אשתו. כי זכות האב היא משום בעלותו עליה, וכיון שהיא ברשותו יכול